

skal leve paa en forholdsvis bekostelig Maade — det er imidlertid maaske den eneste Maade, hvorpaa de kan skaffe sig Arbejde —, i hvert Fald er deres Forhold ingenlunde særlig gunstige, men disse Folk, som maaske har 1,500 Kr. i Indtægt, fordi de arbejder i Hovedstaden, men som altsaa har mange flere Udgifter, end Arbejdere i Almindelighed behøver at have, naar de arbejder i den By, hvor de bor, rykkes ud af Sygekassen i Glostrup, eller hvor det nu er, fordi deres Indtægt er over 1,300 Kr. Det er den Slags Urimeligheder, der vil opstaa som en Følge af dette Lovforslags Vedtagelse.

Den højtærede Minister nævnede, at han havde megen Sympati for Tanken om at dele Medlemmerne af Sygekasserne i flere Afdelinger, saa at de, som ingen Skat svarede, fik et forholdsvis stort Statstilskud, de, som svarede en mindre Skat, kunde faa et mindre Statstilskud, og de, som var endnu højere oppe i Skat, slet intet Statstilskud. Ja, fik vi det Forslag at se, er det jo muligt, at det havde noget mere tiltalende ved sig end det foreliggende Lovforslag, og jeg er meget glad ved, at den højtærede Minister ikke fastholdt det fremsatte Lovforslag som det absolut eneste rigtige, og ved, at han stillede i Udsigt at ville forhandle om Ændringer, som kunde forbedre Lovforslaget. Det er jo muligt, at en saadan Deling af Medlemmer efter Indtægtsgrupper kunde tænkes gennemført uden saa megen Modstand, som det foreliggende Lovforslag nødvendigvis maa fremkalde, det skal jeg ikke, da jeg ikke i Enkelt-heder kender den højtærede Ministers Tanker i saa Henseende, udtale nogen sikker Mening om, men jeg vilde være meget glad, om vi kunde faa Lejlighed til at drøfte en saadan Ordning fremfor den foreslaaede.

Med Hensyn til B-Afdelingerne indskrænkede den højtærede Minister sig til nogle faa Bemærkninger og gik ikke ind paa de Indvendinger, jeg havde fremsat. Jeg maa fastholde, at disse B-Afdelinger for de kronisk syge utvivlsomt vil umuliggøre eller i saa høj Grad vanskeliggøre Sygekasseadministrationen, at Sygekasseinstitutionen derved vil lide et betydeligt Knæk, og at Administrationen vil blive betydelig dyrere for alle Medlemmer. De Krav, som vil blive stillede til de saakaldte kronisk syge, vil blive saa store, at slet ingen fattige kronisk syge vil kunne afse det Kontingent, som man nødvendigvis maa kræve af dem. Man har jo ingen Erfar-

ring, ingen Statistik at bygge paa, man ved ingenting om, hvad det koster, men har blot skønsmæssig lavet en Statistik over, hvor mange kronisk syge der kunde være Tale om, og hvor meget det kunde koste. Det sikre er, at denne Deling af Medlemmerne i forskellige Klasser, nogle, der skal nyde større Tilskud, nogle, der skal nyde mindre, nogle, der skal have visse Ydelser, og andre, der skal have andre, i høj Grad vanskeliggør al Virksomhed i Sygekassen, foruden at det, som sagt, umuligt lader sig praktisere overfor den fattige Del af de kronisk syge, som dog trænger mest til at blive inddragne under Sygeforsikring eller Forsørgelse af en eller anden Art. Da jeg første Gang havde Ordet, omtalte jeg Statstilskuddets Beregning for disse kronisk syge. Jeg synes, at det er urimeligt, at man har beregnet Statstilskuddet saa forskelligartet, eftersom det er udenfor København eller i København, saa at der kan være en Forskel paa 50 til 75 pCt. i, hvad der vil blive ydet i Statstilskud. Den højtærede Minister gik ikke nærmere ind paa at omtale dette Forhold, og jeg tør maaske opfatte det som et Vidnesbyrd om, at den højtærede Minister er villig til at forhandle om en Ændring paa dette Omraade, som kunde gøre Lovforslaget mere tilfredsstillende, end det er nu, og selvfølgelig er der god Grund til her at foretage noget. Det er aldeles ikke min Hensigt at ville forhindre Gennemførelsen af Lovforanstaltninger, der har til Formaal at gøre noget for de kronisk syge. Tanken herom har naturligvis mit Partis Sympati, vi vil strække os saa vidt, vi kan, hvis der skulde vise sig Veje, ad hvilke vi kunde inddrage under en billig Forsikring eller Forsørgelse de kronisk syge, som af de syge er dem, hvis Stilling i Samfundet er mest at beklage. Der er god Grund til, siger jeg, at foretage noget i den Retning, thi Danmark staar desværre som et af de Lande, der tager mest haardhændet, mest brutalt paa de syge. Der findes en Række Lande, hvor man ikke berøver Folk deres politiske og kommunale Rettigheder, fordi de har faaet Sygeunderstøttelse, været indlagte paa Sygehus eller paa anden Maade faaet Udgifter til Sygebehandling dækkede af det offentlige. Det gælder Norge, det store Tyskland, Frankrig og Belgien. I alle disse Lande medfører Ydelse af Sygeunderstøttelse ikke Tab af borgerlige og politiske Rettigheder. Danmark staar fremdeles paa det meget forældede Standpunkt, at i hvert Fald visse Ydelser i Syg-